

Chứng em khịt mũi:

- Tao thấy ngày nào mày cũng múc nước tưới hoa!

- Thì trước giờ vẫn vậy! - Tôi chống chế.

- Trước giờ cái mốc xì! - Chứng em cười mũi – Mày là chúa làm biếng, ai chẳng biết!

Thấy nói dối như vừa rồi không ăn thua, tôi loay hoay tìm lý do khác. Tôi định nói là tôi “tập thể dục” nhưng lý do này không gạt được dì Miên, làm sao gạt nổi anh em thằng Chứng. Nghĩ ngợi một thoáng, tôi ngập ngừng giải thích:

- Đúng ra thì tao làm... theo lệnh của dì tao!

Chứng em đúng là yêu quái thứ thiệt. Nó bấu môi:

- Dì mày mà sai được mày! Tao không tin! Mày làm theo lệnh của chị Ngà mày thì có!

Chị Ngà không hề bảo tôi tưới hoa. Nhưng tôi tưới hoa chính là vì chị. Vì vậy, tôi đỏ mặt:

- Mày chỉ nói bậy!

Chứng em cười trâng tráo:

- Tao nói bậy sao mày lại đỏ mặt?

Chứng em rất một giọng khích bác. Bao giờ đấu khẩu với nó, tôi cũng chỉ muốn đánh nhau. Lần này cũng vậy. Tôi rít lên, định nhảy xổ vào con quái vật mang tên Chứng em thì Chứng anh cứu vãn tình thế bằng cách đột ngột lên tiếng hỏi:

- Ai ở nhà mày mấy bữa nay vậy?

Câu hỏi trật chìa của Chứng anh hết như cái “ô voi” nằm giữa ngã ba Ngọc Khô trên đường ra huyện. Tôi đang chuẩn bị lao sầm vào Chứng em như chiếc xe đứt thắng bỗng khựng lại, mắt long lên:

- Mày hỏi ám ớ gì vậy?

Điều bộ hùng hổ của tôi khiến Chứng anh vội vã thanh minh: